

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

01601, м. Київ, вул. Богомольця, 10

тел. 254-93-33, info@police.gov.ua

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Київ

24 червня 2022 року

Старший слідчий в особливо важливих справах 1-го відділу (розслідування кримінальних проваджень щодо злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту) управління організації розслідування злочинів учинених в умовах збройного конфлікту Головного слідчого управління Національної поліції України майор поліції Пелехатий Віталій Тадейович розглянувши матеріали кримінального провадження № 42021000000001903 від 16.09.2021 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, відповідно до статей 40, 42, 276-278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Євдокимова Василя Вікторовича,
який народився 08.02.1973 у
м. Дебальцеве Донецької області,
проживає за адресою: Донецька
область, м. Дебальцеве, вул. Красна,
буд. 118, громадянина України

про те, що він підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого:

ч. 1 ст. 111 КК України – державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а саме перехід на бік ворога в період збройного конфлікту (в редакції Закону № 1689-VII від 07.10.2014).

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Євдокимов В.В.:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із

Цілями Об'єднаних Націй.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим), м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Відповідно до ст.ст. 17 і 65 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України є справою всього Українського народу. Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України. На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтею 29 Конституції України передбачено, що кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність. Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

Статтею 33 Конституції України передбачено, що кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати

на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Відповідно до вимог ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Згідно ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Згідно зі ст. 13 зазначеної Конвенції, положення частини II цієї Конвенції щодо загального захисту населення від деяких наслідків війни стосуються всього населення країн, які перебувають у конфлікті, без будь-якої дискримінації за ознакою, зокрема, раси, національності, релігійних або політичних переконань, і спрямовані на полегшення страждань, спричинених війною.

Згідно зі ст. ст. 27, 29 вказаної Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства, залякування та образ. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст. ст. 31-32 вказаної Конвенції забороняється, зокрема: жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно з преамбулою Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), який ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 18 серпня 1989 року, положення Женевських конвенцій від 12.08.1949 та цього Протоколу повинні за всіх обставин цілком застосовуватися до всіх осіб, які перебувають під захистом цих документів, без яких-небудь

несприятливих відмінностей, що полягають у характері чи походженні збройного конфлікту або у причинах, що висуваються Сторонами в конфлікті чи приписуються їм.

Згідно з ч. 1, ч. 2 ст. 75 вказаного Протоколу заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема катування всіх видів - фізичні чи психічні; тілесні покарання; знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Відповідно до ст. 44 частини III Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18 жовтня 1907 року, які Нотою Міністерства закордонних справ СРСР відносно Гаагської конвенції і декларацій 1899 і 1907 років від 07 березня 1955 року визнані Урядом СРСР, будь-якій воюючій стороні забороняється примушувати жителів окупованої території надавати інформацію про армію іншої воюючої сторони чи про її засоби оборони.

Статтею 7 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року визначено, що Україна є правонаступником прав і обов'язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади та Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний намір на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного наміру стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців

ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом воєнізованих і збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного наміру впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації, на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та ЗС РФ розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, а тому ведення війни співучасники вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні і воєнізовані формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного наміру, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни

меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні воєнізовані та збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Указані терористичні організації мають: конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки, чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, керівники та учасники яких підпорядковуються лідерам організації, а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

Враховуючи викладене, «Донецька народна республіка» і «Луганська народна республіка» є стійкими об'єднаннями невизначеної кількості осіб (більше трьох), створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичними організаціями.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення

порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні і воєнізовані формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Так, у липні 2014 року невстановленими особами у м. Донецьк у структурі терористичної організації «ДНР» створено воєнізоване формування «Міністерство державної безпеки», яке не передбачене законами України.

«Міністерство державної безпеки «ДНР» має організаційну структуру військового типу, що характеризується наявністю єдиноначальності, підпорядкованості, дисципліни та субординації. Указане формування розділено на підрозділи з визначеним особовим складом, для його учасників введені «військові» звання, однострій та знаки розрізнення, передбачені стягнення та заохочення, характерні для війська.

У структурі «Міністерства державної безпеки «ДНР» (далі – «МДБ «ДНР»)) утворені такі підрозділи: центральний апарат у сфері забезпечення безпеки, територіальні органи безпеки, підрозділи військової контррозвідки, прикордонні органи, слідчі підрозділи, підрозділи спеціальних операцій і т.п. В «МДБ «ДНР» проводиться військова, стрійова і фізична підготовка особового складу. Загальна чисельність учасників указанного воєнізованого формування становить не менше 700 осіб.

Діяльність зазначеного не передбаченого законами України воєнізованого формування спрямована на силове утримання тимчасово окупованої території Донецької області, залякування цивільного населення, протидію правоохоронним органам та військовим формуванням України, силову підтримку політичного блоку терористичної організації, виконання функцій так званого досудового (попереднього) розслідування злочинів, контррозвідувальної і розвідувальної діяльності, під час яких здійснюється переслідування цивільних осіб, які не підтримують ідеї відокремлення Донецької області від України та створення так званої «Донецької народної республіки», та інших осіб, які так чи інакше неугідні керівництву терористичної організації «ДНР», функцій «прикордонного контролю», яка спрямована на забезпечення пропускну режиму при в'їзді/виїзді на/з тимчасово окуповану частину Донецької області, тощо.

Основним місцем дислокації «Міністерства державної безпеки «ДНР» є захоплена будівля за адресою: Донецька область, м. Донецьк, Калінінський район, бульвар Шевченка, 26. При цьому за рішенням керівників терористичної організації «ДНР» вся власність Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України, Управління державної охорони України, Державної прикордонної служби, яка перебуває під контролем учасників указаної

терористичної організації передається у відання «МДБ «ДНР».

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру, у якому Російська Федерація, військовослужбовці Збройних Сил і інших військових формувань РФ, а також створені та контрольовані РФ терористичні організації «ДНР» і «ЛНР», їх воєнізовані і збройні формування та їх учасники є ворогом для України та її громадян.

У свою чергу громадянин України Євдокимов Василь Вікторович не пізніше 09.08.2014 (більш точний час не встановлено) усвідомлюючи, що між Російською Федерацією та Україною з 20 лютого 2014 року триває міжнародний збройний конфлікт, а терористична організація «ДНР» і її структурні підрозділи, у тому числі незаконне воєнізоване формування «Міністерство державної безпеки», є ворогом для України, з невідомих мотивів та метою, в порушення положень ст.ст. 17, 65 і 68 Конституції України, умисно діючи на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, перейшов на бік ворога, а саме вступив у м. Донецьк до одного з підрозділів терористичної організації «ДНР», а саме не передбаченого законами України воєнізованого формування так званого «Міністерства державної безпеки».

У подальшому Євдокимова В.В. призначено так званим «заступником начальника центру спеціальних операцій МДБ ДНР», а приблизно на початку травня 2015 року останнього призначено начальником зазначеного підрозділу.

Перебуваючи на вказаних посадах Євдокимов В.В. виконував завдання щодо організації та проведення контррозвідувальної діяльності та протидії діяльності спецслужб України, які проводять розвідувальну діяльність, незаконного затримання проукраїнськи налаштованих громадян, протиправного позбавлення їх волі та отримання від них із застосуванням та погрозою застосування фізичного і психологічного насильства інформації, необхідної для забезпечення діяльності терористичної організації та сприяння веденню агресивної війни проти України.

Крім того, Євдокимов В.В. забезпечив функціонування «бази МДБ «ДНР» за адресою: Донецька область, м. Донецьк, вул. Світлого шляху, 3, де незаконно утримувалися цивільні особи, а також щодо останніх і полонених військовослужбовців ЗС та ІВФ України застосовувалося насильство.

Так, з 09.08.2014 по вересень 2019 року на указаній базі, підлегли Євдокимова В.В. за його вказівкою незаконно утримували наступних цивільних осіб: Бражнікова Євгена Миколайовича, 19.09.1979 р.н., Кулакова Олега Володимировича, 19.07.1969 р.н., Соколова Валерія Анатолійовича, 01.10.1958 р.н., Батрака Дмитра Володимировича, 04.04.1979 р.н., Ковалю Дениса В'ячеславовича, 23.12.1981 р.н., Куліша Ігоря Валерійовича, 22.09.1982 р.н., Тимофєєва Олександра Леонідовича, 25.05.1968 р.н., Асєєва Станіслава Володимировича, 01.10.1989 р.н., Кускова Олексія Олексійовича, 13.11.1980 р.н., Моревої Вікторії Володимирівни, 06.02.1968 р.н., Репетилу Олександра Петровича, 07.08.1983 р.н., Гончарової Тетяни Олександрівни, 03.10.1978 р.н., Горбань Євгена Юрійовича, 10.01.1999 р.н., Теорентера Максима Олександровича, 07.10.1981 р.н., Кочмурадова Андрія Анатолійовича, 02.04.1971 р.н., Лазаревої Олени Вікторівни, 30.03.1967 р.н., Кривогуза Сергія

Миколайовича, 15.02.1961 р.н., Гайової Галини Леонідівни, 23.09.1959 р.н., Бучок Валентини Миколаївни, 13.08.1965 р.н., Ахунзянова Олександра Валерійовича, 30.09.1977 р.н., Іщенко Ірини Анатоліївни, 17.06.1964 р.н., Карпука Дмитра Валерійовича, 15.12.1987 р.н., Кузьмініх Олега Володимировича, 06.02.1977 р.н., Моревої Вікторії Олександрівни, 12.12.1987 р.н., Робак Сергія Вікторовича, 16.05.1979 р.н., Недосекіна Валерія Борисовича, 09.01.1972 р.н., Романченко Валерія Олександровича, 27.03.1962 р.н., Свиридова Юрія Дмитровича, 17.09.1962 р.н., Ярмішко Алли Іллівни, 19.03.1966 р.н., Багненко Лариси Олександрівни, 22.09.1978 р.н., Гісь Романа Володимировича, 31.10.1996 р.н., Потехіна Дмитра Олександровича, 01.04.1976 р.н., Халецького Андрія Вікторовича, 15.05.1962 р.н., Полікарпова Кирила Сергійовича, 31.01.1995 р.н.

У складі незаконного воєнізованого формування «Міністерство державної безпеки «ДНР» Євдокимов В.В. приймає участь до цього часу.

23.03.2020 у кримінальному провадженні № 22019210000000011 від 31.10.2019 до суду направлено обвинувальний акт за обвинуваченням Євдокимова В.В. у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України.

30.09.2021 у кримінальному провадженні № 120210500000000657 від 02.09.2021 до суду направлено обвинувальний акт за обвинуваченням Євдокимова В.В. у вчиненні злочинів, передбачених ч. 4 ст. 28, ч. 1 ст. 149; ч. 4 ст. 28, ч. 1 ст. 255; ч. 4 ст. 28, ч. 1 ст. 260; ч. 4 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

У зв'язку з вчиненням вищевказаних протиправних дій Євдокимов В.В. обгрунтовано підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а саме перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто злочині передбаченому ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 1689-VII від 07.10.2014).

Старший слідчий в ОВС

1-го відділу управління

організації розслідування злочинів

учинених в умовах збройного конфлікту

ГСУ Національної поліції України

майор поліції

Віталій ПЕЛЕХАТИЙ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор другого відділу процесуального керівництва

та підтримання публічного обвинувачення

управління процесуального керівництва

та підтримання публічного обвинувачення

у кримінальних провадженнях щодо злочинів,

вчинених в умовах збройного конфлікту,

Департаменту протидії злочинам,

вчинених в умовах збройного конфлікту,

Офісу Генерального прокурора

24.06.2022

Олександр КЛЕЩЕНКО

Одноразово, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповісти на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайно повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;
- 18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом. Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний: _____

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2022 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2022 року

Захисник підозрюваного: _____

Повідомлення про підозру вручив процесуальні права та обов'язки вручив, права підозрюваного згідно ст. ст. 42 КПК України повідомив.

Старший слідчий в ОВС

1-го відділу управління

організації розслідування злочинів

учинених в умовах збройного конфлікту

ГСУ Національної поліції України

майор поліції

Віталій ПЕЛЕХАТИЙ

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Євдокимова Василя Вікторовича, 08.02.1973 року народження, відповідно до вимог ст.ст. 133, 135, 137 Кримінального процесуального кодексу України (далі - КПК України) викликається на «12» год. «00» хв. «7», «8», «11», липня 2022 року до прокурора відділу Офісу Генерального прокурора Клещенко О.М. за адресою: м. Київ, вул. Різницька, 13/15, кабінет 1411Б, тел. (044)-280-26-03 для участі у проведенні допиту як підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, а також проведенні інших процесуальних дій у межах кримінального провадження № 42021000000001903 від 16.09.2021.

Відповідно до вимог п. 1 ч. 7 ст. 42 КПК України підозрюваний зобов'язаний прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб.

Відповідно до ст. 138 КПК України поважними причинами неявки особи на виклик є: 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання; 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення; 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові дії, стихійні лиха або інші подібні обставини) 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу в результаті відрядження, подорожі тощо; 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово покинути цей заклад; 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю; 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик; 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Статтею 139 КПК України передбачено наслідки неявки на виклик:

1. Якщо підозрюваний, щодо якого здійснюється провадження, який був у встановленому цим Кодексом порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: від 0,25 до 0,5 розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб - у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; від 0,5 до 2 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб - у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного може бути застосовано привід.

5. Ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, який оголошений у міжнародний розшук, та/або який виїхав, та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження.

Статтею 566 КПК України передбачено спосіб виклику особи, яка перебуває за межами України:

1. Особу, яка перебуває за межами України, для провадження слідчих чи інших процесуальних дій на території України викликають повісткою на підставі запиту

(доручення) про міжнародну правову допомогу. Викликаній особі, крім підозрюваного та обвинуваченого, повідомляється про розмір і порядок відшкодування витрат, пов'язаних з викликом. Запит (доручення) у рамках міжнародної правової допомоги про виклик особи, яка перебуває за межами України, направляється компетентному органу іноземної держави не пізніше шістдесяти діб до дати явки особи або в інший строк, передбачений міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

2. Викликана особа не може бути притягнута до кримінальної відповідальності, затримана, стосовно неї не може бути обраний запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, до неї не можуть бути застосовані інші заходи забезпечення кримінального провадження чи обмеження її особистої свободи як з приводу кримінального правопорушення, яке є предметом цього кримінального провадження, так і за будь-яке інше кримінальне правопорушення, вчинене до перетинання державного кордону України (при в'їзді в Україну). Стосовно такої особи не може бути приведений до виконання вирок, ухвалений до перетину державного кордону України у зв'язку з викликом. Підозрюваний, обвинувачений або засуджений може бути затриманий, стосовно нього може бути застосований запобіжний захід або приведений до виконання вирок лише за злочин, зазначений у повістці.

3. Викликана особа втрачає гарантії, передбачені цією статтею, якщо не залишить територію України, маючи таку можливість, протягом п'ятнадцяти діб або іншого строку, передбаченого міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, від моменту отримання письмового повідомлення органу досудового розслідування, прокуратури або суду про відсутність необхідності у проведенні слідчих чи інших процесуальних дій за її участю.

**Прокурор другого відділу
процесуального керівництва та
підтримання публічного обвинувачення
управління процесуального керівництва та
підтримання публічного обвинувачення у
кримінальних провадженнях щодо злочинів,
вчинених в умовах збройного конфлікту,
Департаменту протидії злочинам, вчиненим
в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора**

Олександр КЛЕЩЕНКО